

Indarkeriaren teoriekin dihardut

Pello OTXOTEKO

Indarkeriaren teoriekin dihardut
bakearen ekintzak amesten ditudan une berean.
Jakin badakit,
indarkeriaren teoriekin ez dudala ezer lortuko.
Aitzitik,
bakearen ekintzak beti
indarraren kolpe batez amaitzen dira.

Ezintasuna da nagusi idelen teorizazioan,
eta ezintasunak azken finean
ekintzak ukatu, urkatu eta akatu egiten ditu.
Gizakiak bere ideiak gorotzekin idazten ditu paperean,
eta bere ekintzak ezin ditu gorotzetatik garbitu.

Ezina, ez egina da,
baina egitera kondnaturik gaudenez
gorotzak besterik ez ditugu sortzen
eguneroko ekinez eginak.

Ezinaren irtenbide bakarra
ezerezean murgiltzea da,
non pentsamenduaren oinazea apaltzen den
non hutsunearen sufrimendua baretzen den.

Baina ezerezean murgildu aurretik
garaipena lor dezaket.
Ezerezera iritsi baino lehen
etsipena gaindituz

badenari eutsi egiten diodanean
gorotzak hala hola saihestuz,
erresistentziari tinko heldu
eta neure honetan geratzen naizenean
amil-ikarari amore eman gabe
egonean egonik
gorotzen gatibutza garaiturik
ez ideiak, ez ekintzak,
bion arteko begirada
eztabaida pausatuan
bizitzaren zukua zurrupatuta
argiaren edari distiratsuz
topa dagigunean.

Bizitza prozesu bat da
–Kafkak beti arrazoa dauka–
eta beti kondentatzen gaituzte,
baina auzi honetan
zoriak ez dauka dadorik
epailea Heriotza delako.

Bizitzaren prozesua goragalea da,
lurra zendu egiten da
eta ni bakarrik geratzen naiz
orrialde baten traizioarekin.
Munduratuak izan gara
zaborra zulorantz botatzen den lez,
lurrean zauri bat eginez
haizearen labarretan angeluak sortuz.
Geure bizi-gogoa labarrak gainditzea da
geure gogo-bizia belarrean geratzea da
eta halaxe gauzatzen dugu
esperantzaren ankerkeria doratua.
Oi Mallarmé! Oi Mallarmé!
Oh ma larme, non dago ene lantua!
Zergatik Heriotza da
musu bakarra isilpeko ahotan?

Nork askatuko ditu
 etorkizuneko korapiloak?
 Bakea eta indarkeriaren auzian
 galtzaile bakarra neu naiz beti.

Horregatik ezerk ez du merezi
 elkarrekin ideiak eta ekintzak
 baztertzen ditugunean,
 bion arteko begirada
 eztabaida pausatuan
 bizitzaren zukua zurrupatuta
 argiaren edari distiratsuaz
 topa dagigunean.

Eta edabea ahoratuz
 egonean egonik
 unea une soila denean
 egindakoa gertakizunean barreiatzen denean
 ideiarik gabe, ekintzarik gabe,
 erresistentzia bermatzen dut garaipen gisa
 eta ezereza alboratu,
 ezerezaren lorratzik ez baita sortzen
 izatean banaizen artean.

* * *

Poemak idaztetik armak saltzera iristeraino
 pauso ttiki bat besterik ez dago:
 marra mehe gorri xumea zeharkatzea,
 axolagabetasuna, kontzientzia, koherentzia...

* * *

Gau hotzaren iluna
 nire inguruan.
 Ozenki mintzatu nintzen...
 Ahots hura
 xamurra izan arren
 ez zen ezaguna niretzat.

Aurpegiak eta aurpegiak,
bisaiaik, odolgabeak denak,
hotzaren ilunean belzturik.
Hor nonbait,
zauriaren ditzira,
etsiturik.
Bihotzaren barrunbean
oihartzunik ez.
Eta oraindik sinisten dut
zorian sakonena
zinez eskaintzen den
benetako irribarrean dagoela.

Alhambra

Gotorlekua elurraren gerizpean
eta altzifre tartean babesturik.
Erromeroaren lurrinak laztantzen ditu
mendeetako horma gorriak.
Zenbat txitxar hots, zenbat kilker kantu,
zenbat dantza, festa eta lantu,
eta zenbat aldarri koloretsu
loraldi bakoitzaren harrabotsetan.
Zure lurrek askotan dardaratu dute
zaldi orenen trostapean,
baina zure hormek ixiluneak gorde dituzte
zirrikitu guztien tartetean.

Zein ganga ederrak,
altuak bezain miretsiak,
beren baitan gorderik dute
xuxurla eta sekreturik desiratuenak.
Eta kalostra hezeak
xirripan erortzen diren
ttantta musikalez erantziak.
Zirkuluerdiak dira gure aterpe
bide osoan zehar,

urdinezko arrastoak –jadanik ezabatuak–
zeruaren pareko izan nahi –garai batean-baina zerua bizileku
egiten da
argiaren kontrabidean
uraren isla alderantzizkoan,
eremu zoragarri honetan.

Bertan haizearen arnasa
eta uraren taupadak
harmoniaz entzuten dira.
Harrien erraiak soinua dagi
eta eternitateak argazkiz janzten ditu
Eguzki galdaren begiradak.

Granadan, 2005eko Martxoaren 30ean.

HAUR ETA GAZTE
LITERATURA